

ปัญหา (รก) หัวใจ

ชลลดา

แมลงวันตัวหนึ่งโฉบมาเกาะที่ขอบจานขนุน
เราปล่อยให้นมันกดเข้าชิมความหวานขุ่นของ
ขนุนละ ๆ ในจาน มือถือส้อมค้างไว้ตั้งใจ
จะไม่ไล่ แต่หมั่นไล่ความโลภในสันดานมัน
ดูด เลีย เขี่ยแล้วเขี่ยแล้วยังเกาะอยู่ ดูด
แล้วเขี่ยอีก แล้วยังเกาะอยู่ หรือแค่ขนุน
และปากดูดอันกระจิดนั้น มันจะเล็มขนุน
ทั้งจาน.... สัญชาติแมลงวัน.... เราขยับมือ
ไล่ มันกลาไปชนขอบจาน แล้วบินกลับไป
ในหนึ่งเสี้ยววินาที

๓๒

“นรี” นั่งอยู่ตรงหน้าเรา ผมยาสลวย
ดวงตากกลมโตมีเสน่ห์ ริมฝีปากหยักบางและ
วงหน้ารูปไข่ นรี เป็นคนเด่นอย่างไม่ตั้งใจ
ในมหาวิทยาลัยของเรา เรียนเก่ง สวย
พูดเก่ง ร้องเพลงและเล่นกีฬาเป็น ทุกคน
ชมว่านรีเก่งในทุกด้าน แต่เรากับนรีรู้จักกัน
เพียงสองคน หรืออาจจะเป็นสามคนรวม
ทั้งเขาคณนั้น คนที่ทำให้นรีอึดอัด ถูก
ของโลกที่ว่า คนเราใช้จะเก่งไปเสียทุกอย่าง

งานฉลองปีใหม่ ณ หุ่นบางเขนคราวที่แล้ว
นรีชวนเราไปนั่งอยู่ที่โต๊ะใต้ต้นผ้าคำ ริม
สระน้ำหน้าหอประชุม คนตรีบรรเลงติดต่อกัน
ไปหลายต่อหลายเพลง และก็มีหลายต่อ

หลายวง งานดำเนินไปอย่างเจิดจ้าใญ่กาย
ใต้แสงไฟสีที่ระย้าจากต้นผ้าคำนั้น เราส่ง
สายตาที่มีความหมายไปล้อเลียนนรีบ่อย ๆ
เพราะคณนั้นนรีมีนัดกับ คนสำคัญที่สุดของ
เธอ

กรินทร์คือคนสำคัญคณนั้น ของนรี เป็น
เจ้าของวังสมาร์ทน้ำเสียงทุ้ม นุ่มหูและมี
เสน่ห์ เขาเป็นคน ๆ เดียวกับเจ้าของคำพูด
ที่เราฟังแล้วรู้สึกคลื่นเหียร

“นรีหัวแล้วหรือยัง กลางวันนี่ต้องทานข้าว
กับพี่นะยะ”

“อย่าทำงานมากนักนะนรี เดี่ยวไม่สบาย
พี่เป็นห่วง”

“นรี ลองทายปัญหา^๕ดูซิ ทายให้แม่น ๆ
ให้ถูกหัวใจผมเลยนะ”

ระยะแรก ๆ ที่ทั้งสองรู้จักกัน เราไม่ได้
สนใจในกรินทร์มากนักและไม่เคยทักถาม
นรีเกี่ยวกับกรินทร์เลย แม้ว่านรีจะเป็น
เพื่อนสนิทกับเรา เพื่อนของเราคนหนึ่ง
เคยมอบคำขวัญให้แก่เราว่า....

“ความสอดรู้สอดเห็นกับสตรีเพศนั้น รวม
เป็นอันเดียวกันได้”

เราจำได้จนเจ็บคิดไว้ในใจ และไม่เกี่ยว-

ข้องกับเรื่องของใคร แต่บางครั้งมันก็มีเหตุ
จำเป็นที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง เหมือนคืน
วันงานปีใหม่

สามทุ่มแล้ว กรินทร์ผิคนัดไปหนึ่งชั่วโมง
พอดี นรีนั่งเฉย ตาซีมไปเล็กน้อย และ
ไม่ปรีปากพูดเลยตั้งแต่สองทุ่ม เรานั่ง
เงียบ ๆ เมินมองระลอกน้ำเล่นแสงไฟเป็น
ริ้ว ๆ ในสระ เงาสะท้อนในสระ ทำให้
มองเห็นความรื่นเริงของงาน แลเลยชอบ
สระอีกด้านหนึ่งออกไป และด้วยความ
พยายามไม่ให้รีผิคนัดสังเกต เราเห็นกรินทร์
กำลังนั่งหน้ารีนอยู่กับคนสวยคนหนึ่ง หน้า
สวยและยิ้มหวานอย่างนั้นทำให้กรินทร์
ผิคนัดรีไปถึงหนึ่งชั่วโมง และคงจะผิคนัด
ไปตลอดกาล เราปล่อยให้รีนั่งคอยอยู่ที่
โต๊ะ โดยตัวเองเดินไปรับน้ำหวานจาก
เคาเตอร์ เราเฉียดโต๊ะกรินทร์ไปอย่างตั้งใจ
“ลองทายดูซิ ปัญหาง่าย ๆ หายแม่น ๆ
เอาให้ถูกหัวใจเฉยเลยนะละ”

ประโยคนี้อีกแล้ว มันคงตามด้วยความ
แวววาวในดวงตามีสั้นของเขา เหมือน
กับที่เคยปฏิบัติต่อรี เรารีบเดินกลับไป
โต๊ะอย่างรวดเร็ว ลืมเสียเกิดนะรี แค
เสียรู้แพ้รักเพียงแค่นี้ ทั้งมันไว้เป็นอดีต
แล้วหันมาเตรียมหัวเราะให้กับชัยชนะที่จะ
ได้รับจากหลายคนในอนาคต

วันเวลาผันแปรไปไม่นานนัก กรินทร์รับ
ปริญญาออกไปแล้ว นรีกับเราเป็นรุ่นน้อง
กรินทร์สามปี จึงได้เรียนร่วมกับต่อไปอีก
นรีใจแข็งขันไม่มมจายกับคำหวานป่านน้ำ
อ้อยแบบของกรินทร์อีก แม้ว่าเธอจะประสบ
เอาบ่อย ๆ นำเวทนาหลายคนที่เสียความ
ในใจให้กับรี แม้ว่ารีจะไม่เคยเล่าให้
ฉันทฟัง ฉันทก็ยังพอจะรู้ ๆ อยู่บ้าง โดยไม่
ต้องฟังพาอาศัยความสอดรู้สอดเห็นอันซึ่ง
เพศที่เห็นแก่ตัวรวบรวมไว้เข้าลักษณะของ
สตรีเลย

วันนั้นรีกับเราเลิกเรียนบ่ายสองโมง ตั้งใจ
จะเข้าห้องสมุด แต่ต้องกลับไปเอาหนังสือ
ที่หอบหัดก่อน อากาศร้อนเกินไป เราชวน
นรีแวะที่บาร์ สั่งน้ำหวานและผลไม้แช่เย็น
มาหลายร้อย

“นี่แด่ม เราเริ่มเรื่องพิเศษจะบอกตัวละ” นรี
ชวนคุย โดย เริ่มต้น ด้วย วิธีการ น่า สนใจ
“เมื่อวานนี้นะ เรากลับบ้านวันไปหน่อย
เลยเจอดีเข้าไป”

“คุณเอาเงินหรือไง” เราถามสั้น ๆ
เพราะความอยากรู้อยากเห็น

“ไม่หรอก กรินทร์ไปส่งพินิจที่บ้าน เรา
เปิดประตูบ้านให้เขา”

เราล่ำลักน้ำมะนาวแฉ้วนนั้นทันที เอาเข้า
แล้วหอมละ ด้านไฟไหม้มาคุอยู่ใกล้เต้าไฟ

เก่า ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่ามันไม่มีวันคืนมา
อีก เราก็อดถามแถมหยอกไม่ได้

“ตัวดีใจหรือเสียใจนะรี ที่เจอกรินทร์”

“ไม่ดีใจ เสียใจอะไรเลย เราจะต้องตาย
อยากจะหัวเราะดังๆ ตอนนั้นกลัวพินิดเอา
กรินทร์ไม่ทันเห็นเราหรอก เขากำลังเล่น
ทายปัญหาหัวใจกับพินิดอยู่นะ เราจำได้
ที่เขาชอบเล่นทายกับใครต่อใครเสมอ....”

“รวมทั้งตัวด้วย....” ถือในความสนิทของ
เพื่อนเราทำปากพล่อยไปอีก

“ก็ใช่นะซี” นรีรับอย่างเต็มคำ

“มันปัญหาอะไรของเขานะ เห็นเล่นทาย
กับใครต่อใครอยู่บ่อย ๆ แล้วเขาไม่รู้หรือ
ว่าพินิดเป็นพี่ตัว”

“ก็พินิด นามสกุลไม่เหมือนเรานี่ เป็นลูก
คุณบ้า เข้ามาทำงานในกรุงเทพ ฯ ก็เลย
มาพักอยู่ที่บ้านเรา ไขปัญหาที่กรินทร์เขา
ทายนะ มันก็ อะไรเอ่ยธรรมดาดีแหละ
เขามีเสน่ห์ตรงที่ว่าทำให้คนที่คุยด้วยสนุก
อยู่ตลอดเวลา มักมีเกมส์อะไร ๆ มาเล่นให้
เพลินเสมอ สำหรับปัญหารธรรมดานั้นก็
อย่างเช่น “อะไรเอ่ยสี่ตีนเดินมาหลังคา
มุงกระเบื้อง” นั่นแหละ แต่มันสำคัญ
ตรงที่ว่าเขาชอบจบปัญหาด้วยประโยคว่า
“ทายให้ถูกหัวใจเผงเลยนะฮะ ตรงนี้ ตรงนี้
แหละที่มันทำให้กลายเป็นปัญหาหัวใจไป
ไม่ต้องตอบก็รู้อยู่แล้ว”

“อ้อ” เรารับทราบด้วยหน้ายิ้ม ๆ แล้ว
ถามใหม่

“แล้วปัญหาที่เขาถามตัว แล้วจะให้คำตอบ
ถูกหัวใจเผงเลยนั้นนะ มันอะไร”

“โอ๊ย ง่ายจะตาย วันนั้นกรินทร์พาเรา
ไปทานข้าวที่ สมก. ตัวก็คงจะรู้แหละที่สมก.
มีอะไรเยอะแยะสนุกสนาน เขาเลยถามเรา
สนุก ๆ ว่า “อะไรเอ่ย หัวมีสี่เขี้ยว ขยับ
ปีกนิดเดียวบินลับหายไป.... ทายให้ถูก
ทายให้แม่น ๆ ให้ถูก....”

นรีพยายามทำสับสนเสียให้คล้ายกับกรินทร์
แปลกนะที่เราไม่รู้สึกลึกลับเหมือนกับ
ทุกครั้งที่ได้ยินประโยคนี้อาจเป็นเพราะว่า
ไม่มีประกาย เสน่ห์ จากนัยน์ตาคมกุ่มนั้น ของ
กรินทร์อยู่ด้วยก็ได้

“แล้วตัวทายว่าอะไรละ....” เราถาม

“ตัวลองทายมาซิว่าอะไร นรีย้อนถามมา
บ้าง

“เราทายว่าแมลงวันเฝ้า”

นรีหัวเราะหัวเราะอะไรอย่างหนึ่ง เราย้ำไปอีก

“เราทายว่าแมลงวัน นะถูกละนะ”

“ก็ถูกนะซี แต่คำตอบที่แท้จริงคือ กรินทร์
ต่างหาก”

นรีชี้ให้ดูแมลงวันสองสามตัวในจานขนุน
แช่เย็นบนโต๊ะ แล้วหัวเราะจนเจ้าแมลงวัน
ตกใจบินหายไปหมด

“นี่ก็กรินทร์” นรีบอก. □